

ESIMENE PEATÜKK

Pühapäev

KURITEOPAIG LI TÄIELIK KAOS.

Ja just nii talle meeldiski.

Robbie Kett naaldus toolil ettepoole ja vaatas ruumis ringi, märgates iga pisiasja, iga vihjet. See oli keeruline, sest peas kohises, mida võimendas kuulihaav rinnus. Ta tõstis käe, et habet sügada, ja isegi see liigutus tekitas rindkeres tuima sügava valu, nagu oleks teda taas tulistatud.

Valuga kaasnes mälupeit, nagu alati – Gordon Keefe'i ründeveintpüüsi raksatus, tunne, nagu oleks hobune virutanud ta lõputusse ajatusse pimedusse, millest enam pääsu pole. Kett üritas oma reaktsiooni peita, aga ei suutnud summutada järsult õhu ahmimist ega ka võpatust, mis pani tooli värisema. Ta hingas kolmeni lugedes aeglaselt välja.

„On kõik korras?“ küsis seersant Kate Savage. „Oled kindel, et jaksad?“

Kett noogutas, hingates nii aeglaselt kui julges, valu taandus, aga ei kadunud.

See ei kadunud *mitte kunagi*.

Savage silmitses teda teiselt poolt lauda, näol kaastundlik ilme. Naisel olid seljas tavarüüdid, teksad ja must kapuutsiga Nike'i dressipluus, sest tal oli tegelikult vaba päev. Üks käsi näperdas tal kaelas rippuvat hõbedast õnnevilet, nii et valgus peegeldus laes. Ta oli lasknud oma lühikestel juustel välja kasvada, nii et need olid pikemad kui kunagi varem. Uurija Pete Porter seisis Savage'ist vasakul, suur kere mahtus vaevu ühte tema laitmatusse Tom Fordi ülikonda. Porter mõtles millegi peale, mida ta avaldada ei tahtnud.

„Kõik on korras,“ ütles Kett, sundides väsinud näole naeratuse. Isegi tema hääl tundus vigastatud, nagu tiritaks seda üle kruusa. „Ma pean selle ära lõpetama.“

„Saame selle ka sinu abita lahendatud,“ tähendas Savage.

„Kindlasti saate, aga siis ei saa mina au ja kuulsust. Ja ma tean, kus see juhtus.“

„Kabinetis?“ küsis Porter ringi vaadates. „Mis sa arvad? Minu kaart ütleb köögis.“

„Sa ei tohiks meile seda öelda, Pete,“ lausus Savage.

„Miks?“ Küsis Porter. „See oli raudselt köök. Ta kasutas köit.“

„Kas sa jääd selle teooria juurde?“ küsis Savage.

„Jah, köis,“ kinnitas Porter. „See on siinsamas.“

Suurt kasvu uurija pani lauale kaardi, kus oli selgelt näha köis. Savage laksas käega vastu pead, nii et see kajas Ketti köögis vastu.

„Pete, tõsiselt või? Me oleme sellest sada korda rääkinud – sa ei või oma kaarte niimoodi kõigile näidata.“

„Miks mitte?“ päris Porter. „See oli ju ilmselgelt see Scarlett köögis köiega.“

Savage haaras tal käest kinni ja väänas seda, et näeks Porteri kaarte. Tema nägu tõmbus põlastavalt kipra.

„Sul on preili Scarlett,“ sõnas ta siis. „Ja köök. Ja köis. Pagan võtaks, Porter, ma palun Clare’l sind konstaabliks tagasi viia. See on lausa piinlik.“

Porter vaatas abi paludes Ketti poole, aga Kett üritas mitte naerda. Ta surus käe rinnale, tundes seal sidemeid ja teades, mis on nende all. Sellest oli möödas peaaegu kuu, kui Keefe teda tulistas, ja kuuli kild oli jäänud südame vastu pidama, nii et pärast seda olid kõik päevad olnud tõeline õudus. Kõik liigutused tekitasid tahtmise kisendada ja naermine oli veel kõige hullem.

„Mis on?“ vaidles Porter. „Mina pole süüdi, et sel mängul on totralt keerulised reeglid.“

„See on „Cluedo!““ vastas Savage ja pani oma kaardid tagurpidi lauale. „Enam lihtsam olla ei saakski.“

„Lõpetage,“ sekkus Kett ja naer ähvardas tema seest välja tungida. „Jumala eest, lõpetage, ma ei suuda enam.“

„Olgu pealegi,“ ütles Porter ja ajas end püsti. „Te ei vaja ilmselgelt minu panust. Ma panen siis vee keema.“

„Ei!“ röögatasid Kett ja Savage kooris ning seekord ei suutnud Kett end enam tagasi hoida. Ta puhkes naerma, ent seejärel urises, kui rinnus hakkas laienema tuleleek. Valu oli nii hull, et kõrvus kumises, maailm läks korraks pimedaks.

„Kas sa soovid midagi?“ küsis Savage summutatud häälel.

„Pole viga,“ vastas Kett. „Hetke pärast läheb paremaks.“

„Sul on vaja rohkem kui hetke. Näed välja nagu saja-aastane.“

„Tänu,“ pomises Kett end sirgu ajades. Valu andis järele, aga see oli kandunud ümber rindkere, mähkides selgroo okasraadi sisse. Ta kirus Keefe’i ja kahetses kohe, sest tõtt-õelda võinuks asi palju hullem olla. Keefe oli olnud üks eriuksuse täpsemaid laskureid ja ta oli seisnud vaid kümnekonna meetri

kaugusel. Juurdlus alles käis – see *ei saagi* läbi –, aga ühes oli Kett kindel – Keefe võis ju olla kaabakas, aga tol õhtul oli ta teinud otsuse Ketti mitte tappa.

Ta haavas teda ja põhjustas sellega sõnuseletamatut piina – see oli ainus võimalus oma perekonda kaitsta –, aga ei tapnud teda.

„Kas mängime edasi?“ küsis Savage.

Kett ei pidanud vastama, sest väljast kostis sammumüdinat ja kiljuvat naeru, sellele järgnes kare haukumine.

„Oh, vabandust,“ ütles Savage tõustes. „Ma toon Colini ära. See veel puuduks, et väike paks koer sulle sülle hüppaks.“

Nagu käsu peale lükkas koer Colin tagaukse lahti ja sibas kööki, küüned libisesid linoleumil ja ta kukkus külili. Staffordshire'i terjer keeras ennast seni, kuni oli taas jalul, tagumik käis küljelt küljele ja saba põntsutas Savage'it nähes. Ta vaatas seersanti pilguga, mis ütles: „See on nii äge!“ ja samas: „Need tüdrukud on peast segi, palun aita mind!“

Savage kummardus ja kallistas koera kõvasti, krimpsutades nägu, kui koer teda lakkus.

„Oh, see on jälk, Colin!“ ütles ta naerdes. „Mine musita Pete'i.“

„Ee, tänan, aga ei,“ lausus Porter, puges tooli taha ja silmit- ses väikest koera närviliselt. „Mulle meeldivad ainult inimeste musid.“

„Colin!“ hüüdis Evie lahtisest uksest sisse. Hiljuti neljaseks saanud tüdruk oli pealaest jalatallani talveriietesse topitud ja üleni porine, põsed punased. Ta patsutas oma reisi. „Tule, tüd- ruk, me leidsime uue kepi.“

„Colin!“ karjus Moira õuest. „Ma *almastan* sind!“

Ainsana oli tütardest puudu Alice, kes polnud veel saanud üle hirmust väikese jässaka koera ees, kelle Savage oli hooli-

matu omaniku käest päästnud. Alice oli paar viimast tundi istunud oma toas tšintšilja Maggiea, kelle nad olid võtnud ära mehelt, kes teeskles Joseph Bainsi. Tšintšilja ei olnud ka eriline koerasöber.

Colin tiirutas koha peal nagu segane, suu vahus, pilk metsik.

„Arvan, et ta on saanud kü...“ alustas Kett, aga enne, kui ta lõpetada jõudis, pöörutas koer minema, kadudes aeda. Tema asemele tuli peaaegu kohe Billie, kes nägi sinises tepitud jopes ja pikas sallis välja nagu muumia.

„Huhh,“ ütles ta, naaldus vastu uksepiita ja naeratas Kettile väsinult. Naise nägu õhetas ja lühikesed meekarva juuksed olid tuulest sassis. Ta nägi välja imeilus, nagu oleks astunud maha Tennysoni maalilt. „Ma ei tea, kes jaksab kauem, tüdrukud või koer.“

„Usu mind, tüdrukud,“ vastas Savage. „Colin magab pärast seda nädal aega.“

Billie naeris, ent Ketti nägu nähes vakatas.

„Jälle valud?“ küsis ta.

„Ainult sellepärast, et ma naersin Pete'i üle nii kõvasti.“

„See käib lihtsalt,“ vastas Billie naeratades. „Võib-olla peak-sime tänaseks lõpetama?“

„Sobib,“ ütles Savage ja torkas hõbedase vile dressipluusi alla. „Aga andke teada, kui midagi vaja on, eks?“

„Ja vali järgmine kord lihtsam mäng,“ lisas Porter. „Ma ei saa aru, kuidas üldse keegi neist reeglitest aru saab.“

Uurija vaatas, ega koera kusagil näha ole, astus siis tooli tagant välja, ja jõudis teha läbi köögi kolm sammu, enne kui tema telefon helises. Ta võttis selle nägu krimpsutades taskust välja.

„See on *teine* Colin,“ ütles ta vastates. „Karvasem. Hei, boss, mis teoksil?“

Kett kuulis oma kohalt Clare' vihasest häälest. Porter noogutas, kui ülem vähemalt kaks minutit pidevalt midagi rääkis, lõpetas siis kõne, ja pöördus äraootavate nägude poole.

„Laip,“ sõnas ta. „Derehami lähedal.“

„Mõrv?“ küsis Savage.

„Oo jaa,“ vastas Porter. „Ja mitte lihtsalt mõrv. Tuled, Kate?“

„Aga loomulikult,“ vastas naine. Ta pöördus Ketti poole, osavõtlik ilme taas näol. Seekord polnud see seotud valuga, vaid sootuks teistsuguse kaotusega. „Mul on kahju,“ ütles ta.

Kett tundis seda ka sügavamal enda sees kui kuulikild rin- nus. Ta vaatas Billie poole ja naine vastas tema pilgule, oodates midagi.

Uus algus.

Kett oli seda talle lubanud. Ja selle ta naisele ka annab.

„Õnn kaasa,“ ütles Kett Savage'ile.

„Meil on seda selle juurdlusega vaja,“ tähendas Porter. „Verine värk.“

„Te ei vaja õnne,“ lausus Kett ja üritas asjatult tõusta. Ta jäi istuma. „Saate nagunii hakkama.“

Evie naeris õues ja see läks kähku üle mänguliseks kisaks.

„Pärast näeme,“ ütles Billie aeda naastes. „Olge ettevaat- likud!“

„Jah, olge ettevaatlikud,“ kordas Kett, kui naine oli läinud. Ta naeratas politseinikele. „Ja pidage meeles, kui mind on vaja, olen siinsamas.“

TEINE PEATÜKK

KATE SAVAGE TUNDIS END ROOLI TAGA ÜLIMALT HÄSTI JA see oli ka koht, kus ta teadis, et on täielikult olukorra peremees. Isegi väike laimiroheline Fiat Punto oma vananeva 1,4-liitrise mootori ja jukerdava siduriga oli tema jaoks sõidurõõm, piisavalt väle, et läbi Norwichi sõites teiste autode vahel süstida. Ta kutsus autot Väikseks Jeffiks oma vanaisa järgi, keda kutsuti Suureks Jeff Savage'iks. Punto polnud küll samas kaalukategoorias politsei erivarustusega BMW-de ja Raudmehe värvi punaste Audidega, millega ta vahel sõita sai, aga see oli tema auto ja ta armastas seda. Elu oli ettearvamatu, kaootiline – politseinikuna töötades veel eriti –, aga praegu polnud sel mingit tähtsust. Roolis olles reageeris kõik tema puudutusele, tegi kõike, mida tema käskis.

Eriti kui kõlaritest röökis Van Halen.

See kandis ta tagasi lapsepõlve pörkeautode juurde Hemsby, liikumise tekitatud elevusse, kui kõik muu tundus nii raske. Ta sõitis nende autodega tundide kaupa, nii kiiresti, et põgenes teistel eest, põgenes ema söimu ja kogu selle kurbuse eest. Ta oli alati kujutlenud, kuidas sõidab nendega läbi piirde ja üle liivaluidete ega jäägi seisma. Pörkeautodes oli kõik tundunud õige ja nüüd siin istudes lubas Savage endal sügavalt rahustavalt kindlalt hingata.

„Sul on uut õhuvärskendajat vaja,“ ütles Porter kõrvalistmelt. Ta kopsis seda, mis rippus tahavaatepeegli küljes –

maasikalõhnaline kotike, mis juba aastaid lõhna ei andnud.
„Siin haiseb.“

Colin haukus nõrdinult auto tagaosas koeraasemel.

„Jah, ma räägin sinust, koer,“ vastas Porter kaela käänates.
„Kas su perenaine ei pese sind üldse?“

„Ta lõhnab täiesti normaalselt,“ teatas Savage ja vajutas pidurit, kui bussi tagumine ots tuuleklaasi ette ilmus. „Arvab tõenäoliselt, et *sina* haised jälgilt.“

Ta kopsis kärsitult rooli, kui nad aeglaselt edasi venisid, jälgides vastutulevaid autosid, silmitsedes nägusid, alati valvel, nagu vanaisa oli õpetanud. *Kõigil on saladusi*, oli vanaisa kord vormiriietes roolis istudes öelnud. *Sa pead lihtsalt õppima neid nägema.*

„Davidoff,“ teatas Porter, nuusutades teatraalselt oma kaenlaalust. „Ma lõhnan nagu kuningas.“

„Sa lõhnad nagu *printsess*,“ pomises Savage, kui buss viimaks liikuma hakkas. Colin haukus nõustuvalt või siis hoiatavalt, sest hetk hiljem oli tunda haisu, mida võinuks tekitada tünnitais roiskuvaid kalu. Porter pigistas ühe käega nina ja vajutas teisega aknanappu. Mitte midagi ei juhtunud.

„See on katki,“ selgitas Savage, keris enda akna alla ja lasi jäist õhku autosse, mis ei peletanud lehka kuhugi.

„Misasi on katki? Su koera tagumik või?“ Porter nuusutas ja öökis. „Issand, see on kohutav. Mida sa talle süüa annad?“

Savage lükkas suunatule sisse, sõites McDonald’si ringteele, ja rehvid vilistasid, kui ta mõnevõrra kiiremini kui vaja esimesest teeotsast maha sõitis. Tuul kandis autosse vihmapiisku ja selleks ajaks, kui ta järgmisest teeotsast paremale pööras – möödudes ammu mahajäetud jaoskonnast –, oli tema nägu tundetuks muutunud. Ta sõitis vaiksesse tänavasse, kus olid

ühesugused kandilised majad, ja peatus tänava keskpaigas oma maja ees.

„Kohe tulen tagasi,“ ütles ta autost väljudes.

„Ära mind selle jõleda haisuga autosse luku taha jäta,“ hüüatas Porter. „Arvan, et ta lasi uuesti.“

Savage avas tagaluugi ja püüdis Colini kinni nagu värava-vaht, kui väike koer jalga üritas lasta. Ta hoidis koera kõvasti süles, surudes looma väänleva keha enda vastu, läks väravast sisse ja paarist murenevast betoonastmest alla. Colin lakkus tema nägu, nagu oleks ta söödav, keel külma käes meeldivalt soe, ent hingeõhk sugugi mitte nii meeldiv.

„Mis asja sa *oled* söönud?“ küsis Savage, otsides taskust võtmeid. Selleks ajaks, kui ta ukse lahti sai, oli koer tal põhimõtteliselt õlal. Ta naeris, kui koera ära võttis ja uksematile pani. Colin kihutas trepist üles teise korruse korteri poole ja Savage järgnes talle, nuusutades käsi. „Äkki sind ongi vaja pesta, sõbrake.“

Ta valas väikeses köögis koera kaussi puhast vett ja kui ta selle elutuppa viis, oli Colin juba oma asemel, lõug räsitud mängijänese peal. Ta vaatas niuksudes ja kaeblikult Savage'it.

„Ketti tütreid pigistasid su tühjaks,“ tähendas Savage. „Maga nüüd.“

Colin haigutas vastuseks ja Savage jättis ta puhkama, käies vannitoas käsi pesemas. Ta jooksis magamistuppa, võttis teksad jalast ja dressipluusi seljast ning pani asemele ühe kahest pükskostüümist, mis tal kapis rippusid, ja jalga töösaapad. Juustega polnud isegi heal päeval suurt midagi peale hakata, nii et ta tõmbas kätega üle pea ja jooksis alla. Porter seisis auto kõrval ja üritas lahtisest uksest õhku sisse lehvitada ning Savage naeris juhikohale istudes.

„Nii hull see asi nüüd ka ei ole,“ sõnas ta. „Kas te ei ürita mitte last saada? Nemad haisevad veel kordades hullemini.“

Porter tegi grimassi, istus ja raputas vihmavett juustest. Savage käivitas mootori ja lükkas käigu sisse.

„Nii, boss,“ ütles ta. „Kus see laip siis on?“

TA OLI SÕITNUD A47-L TUHAT KORDA JA MITTE KORDAGI millegi hea pärast. Viimati sõitis ta siin Joe Bainsi erkroosas Cinquecentos ja oleks selles äärepealt surma saanud, kui Ketti kummitus teda teelt välja rammida üritas. Õnneks osutas Porter peagi teeviidale ja Savage pööras neljarealiselt kiirteelt maha, suundudes põhja. Maastik oli lage, peaaegu mustvalge, nagu oleks kõva külm sellest värvi välja imenud. Pikk sirge tee oli autodest peaaegu tühi, ainult aeg-ajalt möödus temast mõni neljaveoline maastur, eakad juhid nii ükskõiksed, et Savage arutles, kas nad teda üldse siin all nägid. Auto tilluke stereo töötas, üritades esitada Aerosmithi lugu „Sweet Emotion“.

„Uskumatu, et sa seda saasta kuulad,“ lausus Porter.

„Klassikalist rokki? Mis sul viga on? See on vapustav.“

„Ega ikka ei ole küll.“

„Mida sina siis kuulaksid?“

„Normaalset muusikat,“ vastas Porter, nagu oleks see maailma kõige lihtsam vastus. „Mahedat...“

„Pete,“ sekkus Savage. „Kui sa järgmisena ütled sõna „džäss“, siis, ausõna, ma pean auto kinni ja jätan su siiasamasse maha.“

Porter neelatas.

„Ütlen nii palju, et Kenny G on hea,“ lausus ta vaikselt. Ta vaatas hetke aknast välja. „Norfolkis on liiga palju tühja ruumi. Miks nad seda täis ei pane?“

„Mida?“ küsis Savage. Porter kehtas õlgu.

„Inimesi, maju. *Normaalseid* asju.“

Mehel oli tegelikult õigus. Tee jätkus ja maastik ei muutunud, nagu oleks nad mingis ajasõlmes kinni. Taevas oli nagu betoonikamakas, liiga madal ja lumepilvedest raske. Isegi selles avaruses tekkis Savage'il kergelt klaustrofoobne tunne. Alles tükk aega hiljem jõudis ta viimaks ristmikule.

„Sõida Lesser Lyngi poole,“ ütles Porter, kopsides sõrmega akent. Savage pööras vasakule, sõites mööda raagus puudest ja hõredatest hekkidest, põldudest, mis olid täis vareseid, kes tõusid lendu, kui Fiat mööda tuhises. See on nagu maailma lõpp, mõtles ta, kuni viimaks ilmus nähtavale käputäis vapraid majakesi, mis taimestiku keskelt välja kiikasid. Ta võttis külla jõudes kiiruse maha, aga isegi viiekümnega sõites olid nad külast läbi umbes minutiga, jõudes suurte süütute silmadega lehmakarjade vahele.

„Ma ei saa aru, kuidas keegi siin elada suudab,“ lausus Porter vabisedes. „Need lehmad näevad tigidad välja.“

„Jah, lehmad,“ vastas Savage silmi pööritades. „Looduse kõige ohtlikumad kiskjad.“

Ta jõudis ristmikule ja pööras vasakule, vältides napilt otsa-sõitu tee ääres seisvale patrullautole. Ta sõitis selle ette ja lülitas mootori välja, avas ukse ja väljus autost. Siin tundus temperatuur kümme kraadi madalam kui Norwichis, külm tungis läbi tema õhukese kostüümijaki ja pugese kontidesse. Savage värises ja vaatas paksus jopes Porteri poole. Viimane luges tema mõtteid ja tõmbas jope kaitsvalt tihedamini enda ümber.

„Sa võid selle saada... kui *väga* vaja,“ ütles Porter ja tema hingeõhk oli näha.

„Pole hullu, Pete,“ vastas Savage. „Aga hea teada, et sa oled härrasmees.“

Ta vaatas tagaistmele, nägi seal oma musta tuulejopet ja tõmbas selle selga. Palju sellest abi polnud, aga selleks ajaks, kui ta minema hakkas, üle väikese värava ronis ja mööda varjulist rada kõndis, oli tal juba soojem. Raagus puud värisesid tuule käes, nende lehed märjal maapinnal poolenisti kõdunenud. Paar viimast nädalat oli palju sadanud ja suured metsaalad olid vee all, nagu oleks sinne taimestik kasvanud välja järvepinnast. Kõduhais oli peaaegu talumatu. Mõne minuti pärast teerada kadus ja Savage suundus metsa, tänulik, et saapad olid jalas. Porter tippis tema järel, üritades oma kalleid kingi mitte ära määrida.

„See on noore mehe surnukeha,“ ütles uurija, kui talle meenus viimaks Savage’i küsimus. „Hilisteismeline. Clare ütles, et see leiti suure kaljurahnu pealt, hullusti vigastatud.“

„Kaljurahnu?“ küsis Savage. „Kas ta kukkus?“

„Clare’ arvates mitte. Surnukehal oli märke vigastustest.“

Savage’i esimene mõte oli loomad, aga ta ei öelnud seda. Neis metsades ei elanud nii suuri loomi, kes suudaksid kas elusa või surnud inimese tükkideks kiskuda. Nüüd, kui ta veidi keskendus, polnud ta üldse kindel, kas siin metsas loomi elab. Mets oli täiesti vaikne, isegi mitte linnud ei teinud häält. Iga samm kõlas nagu püssipauk, hoiatus. See tekitas ebamugava tunde, sest ehkki elumärke polnud, oli Savage’il tunne, nagu teda jälgitaks – mingi vaist ajas kuklakarvad turri. Ta seisatas, vaatas puude vahele, kuulatas, kas peale tuule naeru on midagi kuulda.

„Mine edasi,“ sõnas Porter temast lirtsuval sammul möödu-des. „See on vist selle künka taga.“

Savage järgnes mehele, jõudis künka otsa ja nägi allapoole laskuvat teerada. Selle keskel, kõige madalamas punktis oli kriminalistide väike valge telk. Selle ümber oli käputäis valgetes

kaitseülikondades kogusid, kes meenutasid konarliku maapinna kohal küürutades ja koogutades jumalakummardajaid. Keskel olev mees oli rietatud nagu preester, sidemeis pea langetatud. Savage tahtis hõigata, aga sõnad kustusid huulil. Ta ei teadnud, miks, aga miski selles kohas nõudis vaikust. Tal oli kõhe tunne, et kui ta teeb liiga kõva lärmi, avab miski siin silmad ja näeb teda.

„Hei, boss!“ karjus Porter, nii et Savage võpatas. Ta surus käe rinnale, vaadates, kuidas suurt kasvu uurija koperdas alla politseiülem Colin Clare' poole. Jällegi tabas Savage'it ebamugav tunne, asjaolust, et Porteri kahuripauku meenutav hüüatus polnud ühtegi lindu puudelt lendu hirmutanud.

Ülem pöördus ja noogutas nukralt, käed surutud sügavale kastanpruuni jaki taskutesse, mis tundus vähemalt kolm numbrit liiga suur.

„Küll teil läks aega,“ kõmistas ta. „Kobige siia.“

Savage ei tahtnud seda teha. Lohu õhustikus oli midagi, mis karjus talle, et ta pööraks otsa ümber. Ta tõmbas sügavalt kopsudesse kõdulõhnalist õhku ja hakkas Porteri järel alla minema, komistades juurte taha, mis kerkisid märjast maapinnast nagu kondid.

„Mida te sellest paigast arvate?“ küsis Clare, kui nad lohu põhja jõudsid.

„Räpane,“ porises Porter, pühkides jopelt plekke.

„Mulle siin ei meeldi,“ vastas Savage. „Miski tundub... ma ei teagi, *imelik*.“

„Just minu mõte,“ nentis Clare.

„Kuidas teil läheb, söör?“ küsis Savage. Clare kõhatas ja puudutas sidet laubal. Kuulihaav, mille ta oli vahetult enne jõule saanud, oli pelgalt kriimustus, aga see paranes visalt. Ent noahaavad olid need, mis sundisid teda seisma nagu välgu-tabamuse saanud puu.

„Väsinud, pahur, vihane selle neetud krahvkonna ja kõigi siin elavate tohlakate peale.“

„Seega pole midagi muutunud,“ lausus Porter.

Savage vaatas kriminaliste, kes torkasid maapinda oma lipukesti, kortsutades kulmu, kui nägi, et üks neist on uurija Keith Dunst. Mees seisis tohutus lombis, sonkides kinnastatud käega vett. Savage lehvitask talle ja Dunst noogutas, näoilme õnnetu.

„Mida sa otsid?“

„Mitte midagi,“ hõikas Dunst vastu. „Mitte kõige vähematki, pagan võtaks. Ta sunnib mind selles lombis seisma, sest pole andestanud mulle seda haigla röstsaiavärki.“

„Jama,“ urises Clare. „Seal võib olla asitõendeid. Lase edasi, Dunst, veel tunnike ja siis saad need märjad riided seljast võtta ning midagi sooja ja... *mõnusat*¹ asemele panna.“

Savage naeris tahtmatult. Dunst näitas ülema selja taga keskmist sõrme – selle käe oma, millel oli veel viis sõrme alles – ja jätkas lombis sonkimist. Clare summutas hapu muige ja viitas telgi poole.

„Olete valmis?“ küsis ta

Vaikus.

„Jama lugu, sest ta on teie päralt. Ja ma loodan teie enda pärast, et te pole lõunat söönud.“

¹ *Toasty* – ingl k mõnus, soe. Viide eelmise loo lõpus olnud vahejuhtumile haiglas, kui Clare vihastas, et Dunstile toodi röstsaiavärki (ingl k *toast*), aga talle mitte. – *Siin ja edaspidi tõlkija märkused.*